

már ellenkező tevék meg-megálló, makaes, puha lábdobbantásai; egy mély torokhang arab szavakat kiáltozott, a keskeny öntöző-árkokban csobogott és zuhogott a víz és itt-ott megvillant bennük a tükröződő csillagfény. Az ég még nem volt sötét, — ritkás csillagai körül afféle porszínű halványsággal állt az ejszaka fölött, mintha valahonnét érnék még a nap sugarai. Szelet és port lehetett érezni a levegőben s Kelet felől, látóhatáron túlról a sivatagi villámvihar száraz, hangtalan lobbánásait. A Palota hátsó kertfalánál meg kellett állniok, míg az ottani örök kaput nyitottak. Itt dúslombú, alvó fák közé léptek be, helyenkint mély sötétbe, — a rövidlátó Tarzusi léptei nem egyszer váltak tartózkodókká és ingadozókká és Lukács arra gondolt, hogy igazán hozhattak volna fáklyát a kísérőik. De akik vezették őket, ismerték a járást és nemsokára ott álltak az épület egyik oldala mellett, ahol mégisesak két fáklya tartott feléjük, fegyveresek, néhány álmos légionárius-arc, felfelé vezető lépcsők s egy hosszú, keskeny, sötét folyosó. A végében nyitott arany négyszög világított. Heródes trónterme.

(Az elbeszélés második, befejező részét márciusi számunkban közöljük).

TENGERT SEM LÁTTÁL

(Tűz Tamásnak)

*Úgy nő a táj, a látható világ
 így esténkint, mint holdfényben az árnyak.
 Fáradt a szemed, mégis messze lát,
 csöndesen lépsz és figyeled a fákat.
 Fölötted nyíló, csillagos egek
 hirdetik már a boldog életet.*

*Hányszor kívántál menni messzire,
 hegyekkel viaskodtál álmaidban,
 s ide jutottál hazád szélire.
 Örülsz, hogy ez a csalfa vágy elillan,
 s a nyugtalanság, ami most is üz,
 nem más, csak hűnyó, csöndes, esti tűz.*

*Tengert sem láttál, nem is ismered
 a hullámok tajtékzó robbanását,
 futó homok borítja éneked,
 és verseid galagonyák kiáltják,
 s oly egyszerű vagy, mint a fák alatt
 megbúvó, kicsi jánosbogarak.*

*Ez a sötétben elvesző vidék
 parányi bár, a szem könnyen bejárja,
 de látod, most is úgy tekint feléd,
 mint jóbarát szokott a jóbarátra.
 S mint fölötted a zúgó jegenyék,
 úgy zümmög énekedbe itt a nép.*

Csanád Béla